

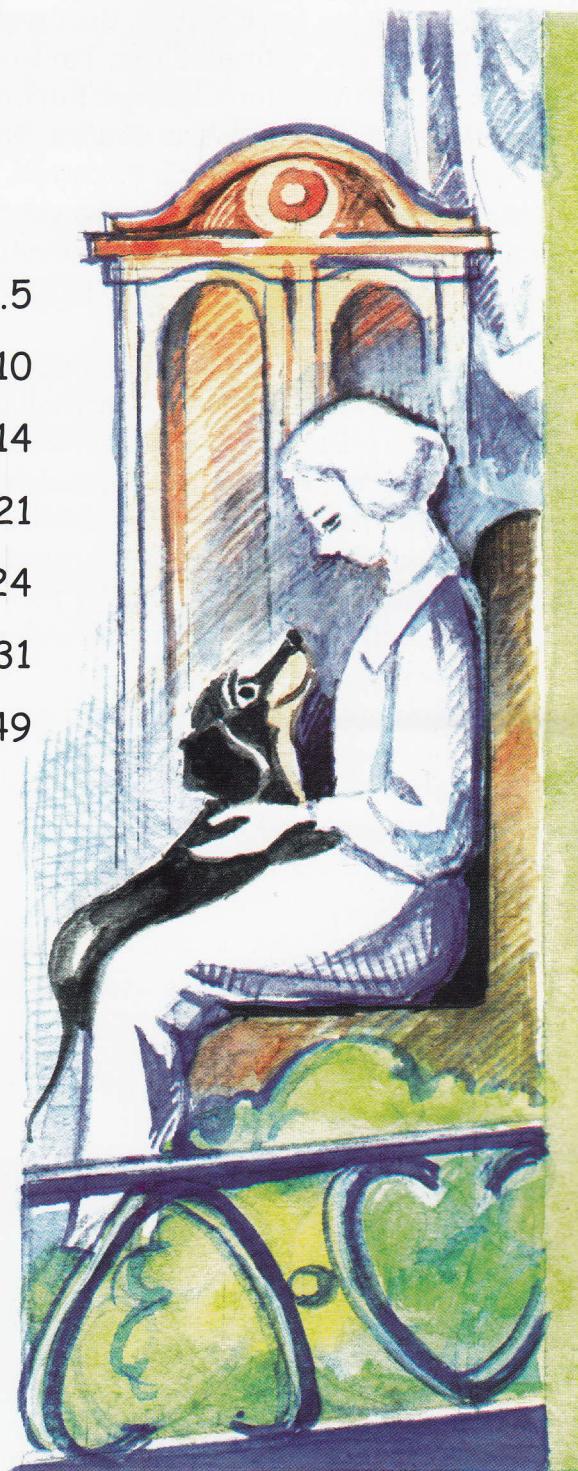
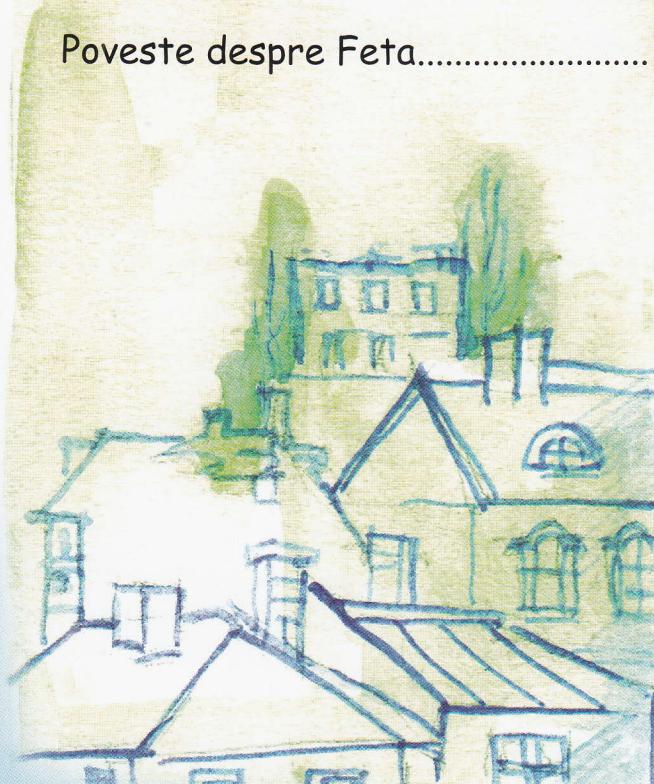

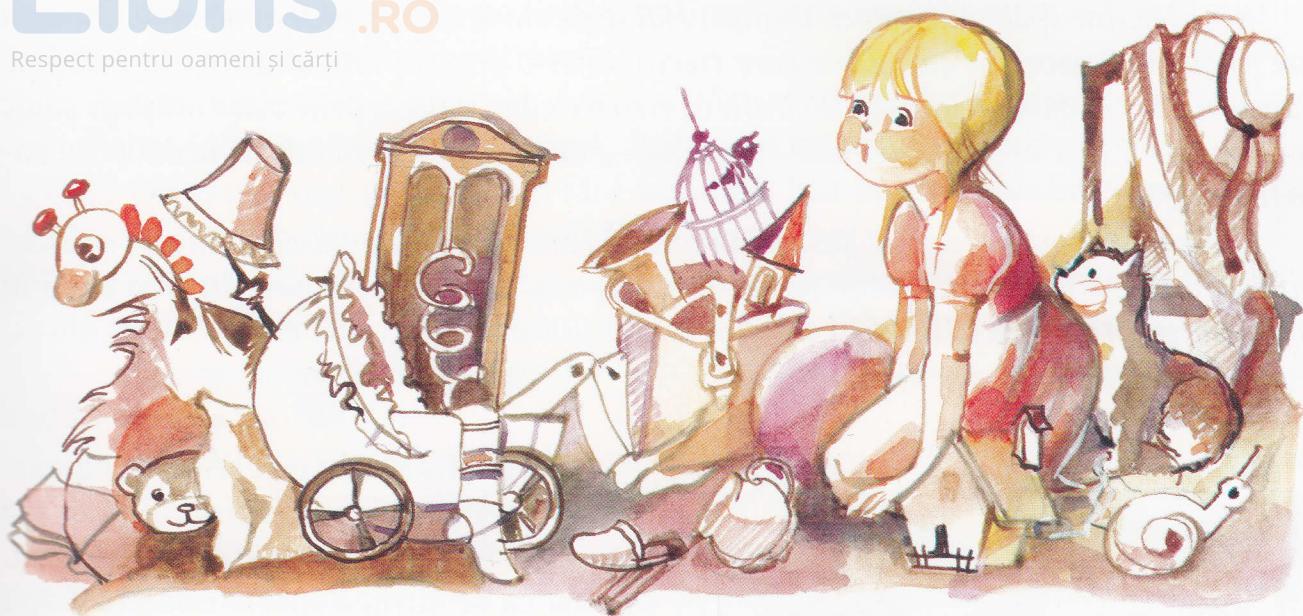
Poveștile Bunicii Albe

Ilustrații: Mihaela Dinu-Pițigoi

CUPRINS

Zânele nu bat la ușă.....	5
Cutiuța cu muzică.....	10
Dulapul cu „A fost...”	14
Câinele și Vribia.....	21
Luna inventează anotimpuri	24
Fetița și Vara	31
Poveste despre Feta.....	49

Zânele nu bat la ușă

Vai, ce dezordine e la tine în odaie! spuse Bunica. Si își lovi palmele, ca atunci când vezi pe neașteptate ceva plăcut sau, dimpotrivă, neplăcut.

— Păi... îngăimă Fetița... N-am știut că vii în vizită.

— N-am venit în vizită. Am trecut doar să-ți las un borcanel cu magiun de prune. Am băgat de seamă că-ți place foarte mult pâinea prăjită unsă cu magiun. Dar să știi că mă supără ce văd, mai spuse Bunica, prefăcându-se chiar mânioasă. Dacă sosește Zâna și pătești ca Fetița din poveste?! Zânele nu bat niciodată la ușă... aşa că trebuie să fii oricând gata să le primești. Adică să fii curată, cu șorțulețul pus peste rochiță – ca să nu o murdărești când te joci pe afară –, cu părul spălat și frumos împletit în codițe...

— Păi... îngână Fetița. Parcă nu mai găsea alt cuvânt, decât „păi”... Se simțea destul de încurcată, mai ales că era curat îmbrăcată (mama ei îi pregătise pe un scaunel tot ce trebuia), avea și șorțulețul scrobit, pus cu grija peste rochiță, se și pieptânase cu codițe – ce-i drept cărarea de la spate nu-i reușea deloc, era mereu strâmbă, dar ea ținea morțiș să se pieptene singură!... Se spălase bine pe mâini și pe dinți... Doar că în odăița ei domnea o mare învălmășeală. Îl căutase peste tot pe ursulețul Miki! Si pe sub pat și pe sub perne și pe sub masă și în dulăpiorul cu cărți de povesti... Miki – ia-l de unde nu-i! Si Bunica picase tocmai când era harababura mai mare!

— Niciun „păi”! i-o reteză Bunica. Hai să facem ordine, repede, amândouă, și-apoi am să-ți spun povestea cu „Zâna care trecea dintr-o poveste într-alta”, ca să înveți că zânele nu bat niciodată la ușă, ca să afli că ele trec când poftesc prin viața ori prin odaia ta. Așa că o Zână trebuie așteptată — oricând — cum se cuvine: cu odaia curată și cu sufletul pregătit...

Fără alte vorbe, ele două făcură la repezeală ordine în odaie, și-apoi Bunica se aşeză binișor pe pătuțul Fetiței. Fetița se lipi de ea, și aşa, înlănțuite, se pregătiră să intre în țara poveștilor... Si ca să intre în țara poveștilor, Bunica spuse doar atât:

— A fost odată o Fetiță... Ca tine!

din odaie când plouă, știa să fiarbă laptele și să pună masa. Știa că nu are voie să se joace cu chibrituri. Știa să cumpere pâine și să aducă pantofii de la reparat. Cizmarul stătea peste drum și Fetiței i se părea că seamănă cu Fram, ursul polar. Așa că trecea cu plăcere drumul ori de câte ori mama ei o trimitea cu câte o ghetuță ruptă la cusut sau pingelit. Uneori, se ducea la „Fram” doar aşa, ca să-l întrebe de sănătate.

Dar Fetiței nu-i plăcea niciun fel de treabă care i se părea mai complicată. Cum ar fi, de pildă, să facă ordine în odaie.

Așa că acum stătea în pat, în patul răvășit, și-n jurul ei, pe pat, pe covor, pe masă și pe scaune, era o mare învălmășeală de batiste, de mingi mici și de gheme de lână, de șorțulețe, de cuburi, cărți cu poze, ursuleți și iepurași de plus, pitici de cauciuc și câte și mai câte, cu care se jucase de dimineață, până să iasă la copii.

De obicei, mama sosea de la lucru spre seară. Punea pe masă punga cu cumpărături și se apuca să facă ordine, să deretice prin bucătărie și să încălzească mâncarea.

... Fetița stătea în pat. Nu era bolnavă. Nu avea nici măcar guturai. Si nu era nici răgușită. Stătea pur și simplu în pat, pentru că se simțea foarte obosită după atâta joacă. Se jucase, ca de obicei, în fața blocului, cu copiii vecinilor. Spre seară, la ceasul când copiii se răspândesc pe la casele lor, chemați de mama sau îmboldiți de bunici, Fetița pornise și ea spre casă. Nu locuia cu Bunica. Iar mama ei lucra seara până târziu la o fabrică, aşa că nu avea cum să vină la locul lor de joacă, s-o ia de mâna și s-o ducă acasă. Fetița era cuminte. Știa să pună cheia sub preș când pleca de-acasă, știa că nu trebuie să iasă

...

O dojenea cu blândețe pe Fetiță, în timp ce așeza fața de masă, tacâmurile, șerveytele de pânză, roșii, cu pătrățele...

Acum, însă, mama întârzia. Afară se făcuse un fel de întuneric.

Fetița începu să se neliniștească. Privea cu încordare clanța.

... Deodată, ușa se deschise fără zgomot. Nu era mama. Era cizmarul cel bătrân. Ba nu. Era chiar El. Era chiar Fram, ursul polar!

Fram intră în odaie cu mersul lui legănat, nițel greoi. Dădu din urechi a „bună seara”, apoi privi în jur, nemulțumit. Fetița îl pofti să se așeze.

— N-am timp să stau, îi spuse Fram. Am venit doar să mă încredințez că la tine în odaie e rânduială.

— Rânduială? bâigui Fetița, privind însăspaimântată la învălmășeala dimprejur.

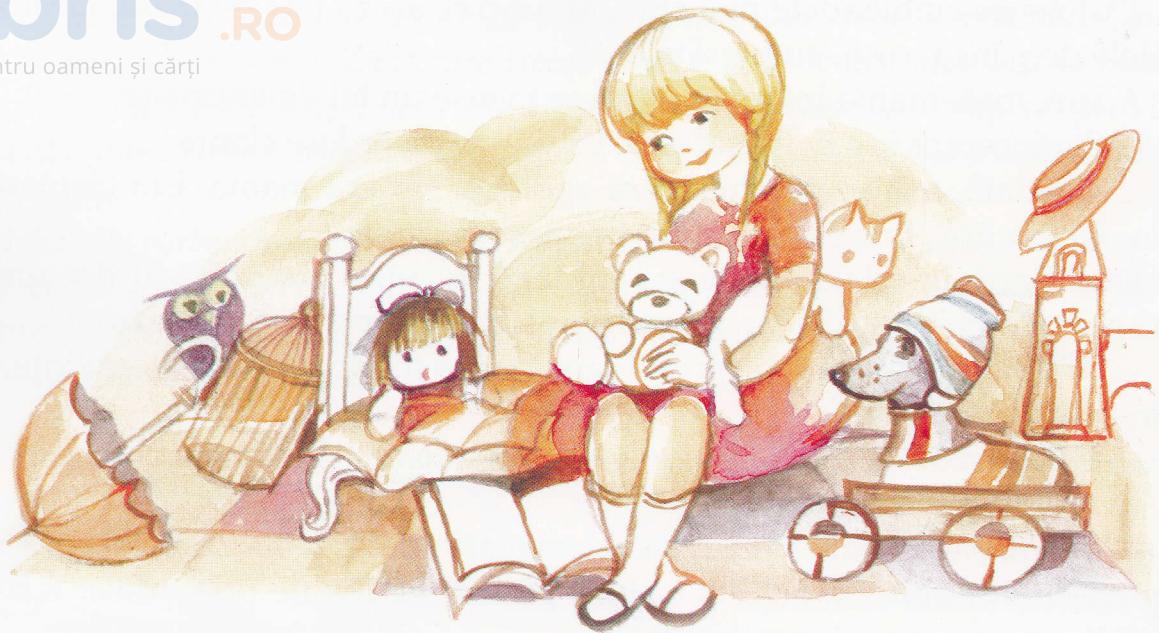
— Da, da, ar trebui să fie. Astăzi, ba chiar îndată, Zâna Zăpezilor trece dintr-o poveste într-alta. Drumul ei e chiar pe-aici, pe la tine prin odaie. E cel mai scurt. Altminteri, ar ocoli prea mult.

— Când sosesc? întrebă Fetiță, cu glasul cam pierit.

— Păi... dintr-o clipă într-alta, mormăi ursul.

Dar când să-l mai întrebe Fetiță
despre sănătate – precum obișnuia –
Fram se făcu nevăzut.

Cât ai clipi, Fetița se apucă de treabă. Și, tocmai când netezea învelitoarea de pat cu palma ei cât o cutie de chibrituri, ușa se dădu la o parte. Scânteind cum scânteiază întotdeauna zânele, Zâna Zăpezilor străbătu alene odaia, trecând astfel, neauzită ca un nor, dintr-o poveste într-alta. Bucuroasă la gândul că odaia ei era hotar între două povești, Fetiței i se păru că Zâna Zăpezilor semăna cu mama ei. Avea părul tot auriu, dar răsfirat pe umeri și nu strâns în coc, cum îl purta – dintotdeauna – mama. Și ochii îi erau la fel de albaștri. Dar Zâna avea obrajii trandafirii. Și mâinile lungi și albe, pline de inele scăpărătoare. Doar că mama nu avea inele subțiri, de aur, cu pietre

mici, scăpărătoare. Și nici unghii lungi. Mama avea mâinile tare muncite! Și cam roșii de frig.

Și la înălțime se potriveau. Și la mijlocul subțire și mlădiu... Fetița se bucură nespus văzând asemănările. Dar bucuria ei se duse repede! Zâna pieri într-o clipă, ca Zăpada topită de soare, trecând astfel – peste hotarul odăii – dintr-o poveste într-alta...

Fetița fugi în urma Zânei, dorind să vadă pe ce drum apucă, înspre ce poveste. Dar când să păsească peste prag – se trezi din vis.

În odaie era tot învălmășeală...

Fetița se apucă să facă ordine. Nu era deloc greu să pui la repezeală cuburile prin cutii, piticii și ursuleții și iepurașii de plus în coșulețul lor, din colț... Și păpușile la fel. Și mingile. Șalurile din lână pufoasă și sorțulețele le agăță în cui, batistele le netezi și le aşeză pe raftul lor din dulăpior... Desigur, mama merita de zece ori mai multă osteneală decât o zână zărită doar o clipă, într-un vis...

Fetița se dojeni că nu-i venise gândul asta mai devreme, chiar mai înainte de sosirea Zânei din vis. Gândul-dojană o duru puțin; atât cât o durea când se-nțepă cu acul, când cosea cu ată galbenă, pe un carton, un fel de floarea-soarelui.

Într-un târziu, sosi și mama.

Se opri înmărmurită în prag, cu ochii țintă la rânduiala din odaie. Nu-i venea să-și creadă ochilor!

— Te pomenești că a venit o zână bună și ți-a șoptit să mă ajut? glumi mama, strălucind de bucurie.

Fetița tăcu, simțind un fel de vină.

Cât fu seara de lungă, bucuria mamei rămase întreagă. Ea știa că ntotdeauna începutu-i greu și că de-acum încolo, spre seară, când va veni acasă, va găsi jucările și hainele frumos rânduite în raft, în dulap sau în cutii.

Nu știa însă – Fetiței îi fu rușine să-i mărturisească adevărul –, nu știa că Zâna chiar trecuse prin odaie și că, în drumul ei din vis dintr-o poveste într-alta, o învățase pe Fetiță că zâne sunt multe, că ele vin și se duc, neauzite, ca ninsorile. Și că mama e doar una singură, aşa cum unul singur e Soarele care topește zăpada.

— Ei, ți-a plăcut povestea mea? întrebă Bunica surâzând ușurel.

— Mi-a plăcut, șopti Fetița. Și-și făgădui în gând să nu-l mai aștepte în vis pe Fram, care s-o învețe câte și mai câte...

